

[Ib Christensen]

om. For det andet er det da stadig væk vores principielle opfattelse, at det er bedre at yde boligstøtten til dem, der har behovet, de økonomisk og socialt dårligst stillede, der har et boligproblem, de ikke selv magter at løse, fremfor at man bliver ved at bygge store karreer inden for det sociale boligbyggeri til huslejer, som almindelige mennesker ikke har nogen jordisk chance for at betale.

Men uagtet det altså stadig væk er vor principielle holdning, så vil hr. Kjeld Olesen også have observeret, at sidste år stillede vi ikke sådanne ændringsforslag til finanslovsforslaget. Det gør vi heller ikke i år ud fra det ene argument, hr. Kjeld Olesen, at socialdemokratiet ikke skal kunne bruge dette som argument for at modsætte sig et samarbejde med os på bolig- og jordpolitikens område og på skattepolitikens område. Den fællesudtalelse, jeg refererede til før, demonstrerer klart den politiske vilje hos os. Vi er da parat til også at medvirke til øget støtte eller til fortsat støtte til det almennyttige boligbyggeri, hvis det er betingelsen for at få stoppet jordspekulationen. Men socialdemokratiet har end ikke villet forhandle med os på disse punkter. Og nu har socialdemokratiet jo valgt side ved at vælge venstre og altså gå til højre.

Om indkomspolitikken må vi sige, at det er jo en decideret lønpolitik, der er tale om.

Så siger hr. Kjeld Olesen det, som er noget betænkeligt formuleret, nemlig at det ikke er en politisk opgave at blande sig i utide. Jeg synes, at de sidste to ord, »i utide«, i høj grad er en utidig tilføjelse, for hr. Kjeld Olesens ord ville have stået meget stærkere, hvis han havde sagt, at det ikke er regeringens opgave at blande sig. Når hr. Kjeld Olesen siger, at det ikke er regeringens opgave at blande sig i utide, så ligger deri en klar tilkendegivelse af, at når tidens fylde er inde, når LO og Dansk Arbejdsgiverforening f. eks. ikke kan enes, så er tiden inde til at blande sig. Dermed siger regeringen jo til LO: kræv bare løs, I kan køre på frihjul, bare sæt kravene op, vi skal nok spænde sikkerhedsnettet under jer. Og dermed siger regeringen til Dansk Arbejdsgiverforening: I kan bare sige nul, I kan sige nej, nej og atter nej, det gør intet, vi redder jer, for vi griber ind i tide, altså når I ikke kan blive enige.

Med andre ord: med denne erklæring og disse udtalelser, som ikke er kategoriske,

men indeholder et forbehold om, at man alligevel vil blande sig, når tidens fylde er inde, lægger man gift for den indkomspolitik, som er regeringens kardinalsag, og man lægger gift for, at arbejdsmarkedets parter overhovedet kan enes. De har ingen jordisk chance for at blive enige, når en sådan erklæring fremkommer.

Derfor bevirker sådan noget, at man også på arbejdsmarkedet mener, at regeringen alligevel vil blande sig og ophøje mæglingsforslaget til lov eller forlænge overenskomster, som den gjorde det i 1975 og i 1977 og nok også vil gøre det i 1979. Det modvirker en tilbageholdende linje i pris- og lønudviklingen, fordi de berørte parter kan sige til sig selv og hinanden: der er ingen grund til at vi skal anstrenge os voldsomt for at blive enige, vi har ingen risiko at løbe. Derfor kan vi lytte til vores høje, både på den yderste højrefløj og den yderste venstrefløj, det gør intet, regeringen klarer de ting for os.

Dermed er jeg inde på det, som hr. Kjeld Olesen og regeringen siger er sammenhængen i denne politik. Ved siden af »stabilitet« er »sammenhæng« et andet nøgleord for regeringen. Lad os prøve at se lidt på sammenhængen i regeringens politik.

Det er en valutapolitik, der bevirker en kroneopskrivning, fordyrelse af eksporten, billiggørelse af importen. Samtidig prøver man at føre en anden politik, der skal neddæmpe betalingsbalanceunderskuddet. En skattepolitik, der går ud på at sætte indkomstskatten op, for det gør man jo ved at forringe personfradraget og ved at vælge noget af jordskatten over på folks arbejdsindkomster og på amtskommunerne, bevirker selvfølgelig også en indkomstkrauvudvikling, for folk vil jo have kompensation for den øgede skattebyrde. Samtidig bevirker naturligvis det, at man letter jordbeskatningen, at inflationen får endnu større friløb og dermed altså også mulighederne for et endnu større betalingsbalanceunderskud.

En sammenhæng i regeringens politik kan man jo også sige der er i retning af, at den på den ene side har et enormt kasseunderskud, og for at neutralisere det optager den statslån og udsteder obligationer til milliardbeløb med det resultat, at obligationsmarkedet bliver ødelagt, renten bliver for høj. Det vil sige, at den billiggørelse, der kunne ske ved, at man havde et kasseunderskud, bliver